

SÁGA RODU HAWTHORNOVCŮ

NEZVYČAJNÉ
MANŽELSTVO

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

NEZVYČAJNÉ
MANŽELSTVO

The background of the top half of the cover is a light gray color with a repeating pattern of small, delicate floral sprigs in a slightly darker shade of gray. The sprigs feature small, five-petaled flowers and clusters of leaves.

NEZVYČAJNÉ MANŽELSTVO

SÁGA RODU HAWTHORNOVCOV

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

i527.net

Copyright © 2017 by Kristi Ann Hunter

Originally published in English under the title

An Uncommon Courtship

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2018

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-25-6

Stvoriteľovi a Darcovi dokonalej lásky.

Prvý Jánov list 4, 16

*A Jacobovi,
ktorý je pre mňa dokonalý.*

PROLÓG

HERTFORDSHIRE, ANGLICKO, 1796

Nejednému mužovi bol príkladom skvelý otec či vynikajúci brat a šesťročný lord Trent Hawthorne mal šťastie na oboch. Stál na kopci po otcovom boku a netrápilo ho, prečo jeho, mladšieho syna, otec vzal so sebou a prečo sa s ním rozpráva o ich statku a majetkoch. Od troch rokov ho otec poučal. Hovorieval: „Život je nepredvídateľný a aj ty musíš byť pripravený. Dúfam, že sa obaja dožijete svojich vnúčat. A možno sa Boh rozhodne inak a vojvodom sa staneš ty.“

Trent nerozumel ani slovo, ale rád trávil čas s otcom a bratom, a tak sa nesťažoval. Z druhej strany tohto veľkého muža stál Trentov starší brat Griffith. Hoci mal len desať, bolo jasné, že bude rovnako veľký ako jeho otec, ak nie vyšší. Trent sa naťahoval čo najviac, dokonca sa postavil na špičky, či tak nedosiahne k otcovmu plecu. Jeho snaha bola márna. Dostal sa len kúsok pod jeho lakeť.

„Čo povie, chlapi?“

Trent sa prestal naťahovať a pozrel sa na pozemky, ktoré sa rozliehali pod nimi. Pod rozpadávajúcou sa strážnou vežou na úbočí kopca oproti nim vyčnievali popínavými rastlinami pokryté múry starého kamenného domu. Údolie pod nimi sa nemalo čím chváliť: divokorastúce stromy a ostrovčeky trávy roztratené medzi veľkými

kalužami. Ďalšie trsy trávy vytŕčali z plytkej vody; to miesto vyzeralo veľmi tajuplne a nebezpečne. Možno by tam mali začať kopať a prehĺbiť tie kaluže, aby sa v nich dalo plávať. Ale načo, keď blízko domu majú úplne perfektné jazero.

Griffith naklonil hlavu a pozrel sa na otca: „Ovce.“

Otec prižmúril oči a prezeral si údolie. „Ovce vravíš?“

Toto mal Trent na otcovi rád. Väčšina ľudí by sa mu bála odpovedať. Najprv by chceli počuť, čo si myslí on, a potom by s ním súhlasili. Koniec koncov, tento veľký muž je mocný vojvoda. Jediní ľudia váženejší ako on sú ľudia s kráľovskou krvou. Pravdou však je – aspoň čo sa týka jeho rodiny –, že John, vojvoda z Rivertonu, je tým najprístupnejším človekom v krajine. A nedá sa vyvieť z miery ani takým nápadom, akým je pásť ovce na močarisku.

Trent netušil, či ovce rady plávajú. Ak áno, Griffith mal veľmi múdry nápad; aspoň nezašpinia to ich jazero. Asi je dobré, že Griffith je starší. Aj keď on titul nikdy nezdedí, chcel otca potešiť a zapojiť sa do rozhovoru. Zamyslel sa, či aj jemu nenapadne niečo o ovciach. „A nezrazí sa im vlna, keď ich tam necháme plávať? Pestúnka mi povedala, že môj kabát sa zmenšil, lebo som sa v ňom minulý rok okúpал v jazere.“

Otec sa na mladšieho syna široko usmial a postrapatil mu blond vlasy. Pozrel na neho múdrymi zelenými očami a Trent odrazu vyrástol o dva metre, hoci taký vysoký nikdy nebude. „Takto to nefunguje. Hoci, tu je naozaj veľa vody. Griffith, myslíš, že ovce rady plávajú?“

Griffith prešiel pohľadom z Trenta na otca a len na malú chvíľu sa v jeho očiach objavilo znepokojenie. Rýchlo to však zakryl. O chvíľu pôjde do internátnej školy a otec ho v poslednom čase povzbudzoval k tomu, aby vyjadroval svoje myšlienky a názory. Presunul jednu nohu dopredu a zakolísal sa na svojich desaťročných nohách. „Čítal som o odvodňovacích jarkoch, ktoré majú v Škótsku. Aj my by sme mohli niečo také vybudovať a väčšinu tohto poľa zmeniť na pastvinu pre ovce. A na súčasných pasienkoch by sme mohli zasiať obilie.“

Otec sa zohol ku Griffithovi a pozrel mu priamo do očí. „Odvodňovacie jarky?“

Griffith sťažka prehltoľ, až mu nadskočil ohryzok. „Áno, pane. Vykopeme jarky a po bokoch dáme kamene, aby sa tam nedržalo blato. A voda bude stekať do rieky.“

„Kde si o tom čítal?“

Trent sa snažil skopírovať otcov ohromený postoj, ale vietor mu vyťahoval vlasy z krátkeho vrkoča na temene, až ich mal všetky v tvári. Keď pre vlasy v tvári nič nevidíte, nedá sa tváriť dôstojne a už vôbec nie ohromene. Oboma rukami si ich uhladil dozadu. Chcel vidieť, ako Griffith hľadá slová.

Griffith si vždy rád dopredu premyslel, čo povie. Podľa Trenta to vždy trvalo hrozne dlho.

Griffith sa zhlboka nadýchol, vystrel sa a bez stopy po predchádzajúcej váhavosti povedal: „Keď sme boli pred pár rokmi na návšteve u pána Strouda, všade boli samé rašeliniská. A minulý mesiac priniesol tie nádherné kapusty. Spýtal som sa ho, čo sa zmenilo. Dal mi knihu o tých nových metódach.“

Otec sa vystrel v celej svojej výške a spokojne sa usmieval. Založil si ruky vbok. Trent si všimol, že švíky na jeho saku sú pri tom postoji akési napnuté. Čo sa v tom saku kúpal v jazere?

„Mal som šťastie pri narodení a bol som požehnaný aj v potomstve.“

Rukou objal Griffitha okolo pliec a pritiahol ho k sebe. „Boh vedel, čo robí, keď mi ťa dal. Nech ťa vedie, chlapče, a budeš lepším vojvodom, ako som ja kedy bol. Niekedy si myslím, že už aj si.“

Pustili sa domov cez polia, rozprávali sa o odvodňovacích jarkoch a hádzaní kameňov.

O štyri dni vojvoda zomrel.

KAPITOLA 1

HERTFORDSHIRE, ANGLICKO, 1814

Lord Trent Hawthorne bol toho názoru, že raňajky sú jedným z najlepších Božích darov ľudstvu. Dá sa azda lepšie osláviť príchod nového dňa a nová Božia milosť ako chrumkavou slaninou? Aj po otcovej smrti boli raňajky Trentovou útechou, pripomienkou, že Boh má pre neho plán. Vlastne pre väčšinu jeho života. Trent sa každé ráno budil s bezpečným vedomím, že nič nemôže pokaziť raňajky.

Jediná vec, čo ich pokazila, bola svadba.

Konkrétne jeho svadba.

So ženou, ktorú takmer nepoznal.

Trent sa zamračil na tanier a lievanec sa zamračil na neho. Prvýkrát v živote nemal chuť na vajcia, slanina sa mu zdala suchá a pripečená a hrianka bola len prachom držiacim pokope vďaka maslu. Jednoducho nevidel nič pozitívne na tom, ako sa dnešok začínal – a trvalo to už tri týždne.

Tri nedele v kostole počúval ohlášky, trpel skúmané pohľady a ťažko potláčanú zvedavosť, zatiaľ čo jeho nevesta strávila tie týždne v Birminghame. Zaobstarávala si tam oblečenie, keďže zjavne šaty mladej nevydatej ženy sa rozpadnú v momente, keď vysloví manželský sľub. Nepamätal si, že by sa minulý rok niečo

také stalo so šatami jeho sestier, ale lady Cramptonová to niekde musela vidieť, pretože trvala na tom, že jej dcéra potrebuje úplne novú garderóbu.

Trvala tiež na tom, aby sa svadba neodkladala a vzali sa hneď po posledných ohláškach. Trent bol presvedčený, že sa nerozhoduje veľmi logicky.

Niežeby mu tak veľmi záležalo na lady Cramptonovej. Alebo na jej sestre – aspoň nie tej, ktorú poznal. Asi to niekedy musel vedieť, ale zabudol na to a až pred tromi týždňami zistil, že lady Cramptonová má aj druhú dcéru. Druhú dcéru bez nejakého defektu alebo problému, okrem toho, že sa narodila ako druhá – a okrem toho, že lady Cramptonová sa zamerala na výchovu rozmaznanej, sebeckej, intrigánskej a spoločensky ambicióznej zmiije, akou bola aj ona, a nezotal jej čas ani chuť venovať sa druhej dcére.

A samozrejme, že sa odrazu k tejto dcére hlási. Veď sa vydáva do rodiny vojvodu z Rivertonu. A čo by mohla matka pre svoju dcéru viac chcieť? Lady Cramptonová by bola určite radšej, keby si jej dcéra brala samotného vojvodu a nie jeho mladšieho brata, ale stále to bola celkom dobrá partia pre dievča, ktoré vedelo, kde sa v okolí dajú nájsť najlepšie huby – vrátane starého kamenného domu na susednom pozemku pod rozpadnutou strechou a s takmer prepadnutou podlahou.

Trent sa vrtal vo vajíčkach a potom s cinkotom pustil vidličku na tanier. „Vlastnými rukami zbúram ten dom.“

„Obávam sa, že to už nie je potrebné, keďže si sa celý jeden deň a noc snažil kameňom očistiť jedno okno od viniča. Toto úsilie ti tak zničilo ruky, že by si sa mal zamyslieť nad tým, či si ich chceš úplne zničiť búraním kamenného múru.“

Trent sa zahľadel na svojho staršieho brata, ktorý sedel vedľa neho a zjavne nemal žiadne problémy s jedlom, pokiaľ sa to dá posúdiť podľa množstva na jeho tanieri.

Griffith, vojvoda z Rivertonu, bol veľký chlap, ale Trent trénoval s najlepšimi boxerami v krajine. Bol si istý, že by svojho brata zložil.

Griffith pokrčil plecami a odrezal si dokonalý štvorček šunky. „No čo, veď si to robil. A okrem toho, ako sa cítiš?“

Trent si natiahol spomínané ruky a zistil, že bolesť v oboch sa zmenšila a je znesiteľnejšia. Zostalo mu pár jazvičiek po ranách, ktoré si spôsobil, keď sa kameňom snažil rozsekať hustý porast z pichľavého viniča. Hánky, ktoré si rozbil pri tomto takmer zbytočnom úsilí, sa už dali ohýbať, dokonca mohol začať ruku v päst. „Ruky už sú v poriadku, ale nabudúce si dám pozor, aby som mal pri sebe nôž.“

Jedno Griffithovo obočie sa nadvihlo. „Plánuješ sa pravidelne prepadávať v starých rozpadnutých domoch? Navrhujem, aby si sa tiež nabudúce uistil, že už nie sú obsadené mladými dámami. Vieš, požiadať niekoho o ruku môžeš len raz.“

Trent zastonal a rukami si šúchal tvár. Potom jeho pohľad zaletel cez celú miestnosť k jeho novomanželke. Jej štíhla postava sa dala ľahko rozpoznať v skupine dobre živených aristokratov – a zrejme aj preto bez problémov chodila po podlahe, ktorá sa pod ním prepadla. Keď sa tak stalo, medzery po nosníkoch schodiska, po ktorých predtým chodila hore-dole po rozpadnutej budove, sa stali zbytočným rebríkom nikam. Boli v pasci.

A nielen na noc. Na celý život chytení do pasce, keďže podľa pravidiel slušného správania musel Trent zachrániť jej pošramotenu reputáciu žiadosťou o ruku. Hoci nikto nevedel, že tam boli. Bez ohľadu na to, že na druhý deň nadržanom, keď slnko vychádzalo ponad horizont, sa im podarilo preraziť popínavé rastliny a oslobodiť sa. Trent to ako džentlmen nemohol nechať tak, keďže v prvom rade on spôsobil tento problém. „Vlastne požiadať o ruku môžeš koľkokrát len chceš. Ale prijať sa dá len raz.“

Griffith vybuchol do smiechu a takmer sa zadusil. Siahol po obrúsku, aby sa mu podarilo udržať jedlo v ústach. Prehltol a hrýzol si do pery. „Som rád, že sa ti vracia zmysel pre humor. Chvíľu som sa bál, že si ho stratil, keď si si zlomil členok.“

„Nezlomil som si členok.“ Podľa toho, ako padal cez prehnutú podlahu, je zázrak, že si ho nezlomil. „Lekár povedal, že som si ho len škaredo vyvrtol. A zhoršilo sa to tým, že som mal celú noc na nohe čižmu a potom som vysadol na koňa a nedal som si ju celý deň dole.“

Niežeby mal na výber. Odprevať lady Adelaide domov z ich dobrodružstva musel, rovnako tiež musel prediskutovať ich

manželstvo s jej otcom, grófom Cramptonom. Nanešťastie ten rozhovor zahŕňal aj odporne sladké reči spoločensky ambiciózne lady Cramptonovej. A celé sa to udialo pri raňajkách.

Griffith ukradol Trentovi z taniera lievanec. „Ak sa na to budeš len mračiť, ja to zjem. Mohol by si sa posnažiť a netváriť sa tak zmučene. Ľudia sa na teba pozerajú.“

Trent zastonal, vystrel sa a pokúsil nasadiť úsmev. „Pozerajú sa, odkedy som si sadol. Prečo si myslíš, že sa vyhýbajú tomuto stolu?“

„Pretože sa tu zastavili, aby ti zagratulovali, a ty si len prikyvoval?“

Trent opäť zastonal a postrčil svoj tanier smerom k bratovi. Na okraji Griffithovho taniera ležal akýsi povedomý hnedastý krúžok. „Čo to je?“

„Huba,“ zaškeril sa Griffith. „Mám pocit, že tvoja žena má zmysel pre humor. Vlastne sú celkom chutné. Dáš si? Teraz sú naozaj správne pripravené.“

„Nie, ďakujem.“ Trenta pri predstave, že by si mal dať hubu, napínalo. V tú nekonečnú noc jedli len akési ploché hnedé zimné huby, ktoré lady Adelaide nazbierala kdesi v spodnej časti ruín. A hoci aj surové boli celkom chutné, Trent si nebol istý, či bude môcť ešte niekedy zjesť hubu bez toho, aby pri tom nemyslel na tú noc, keď sa nevedel dostať von z rozpadnutého kamenného domu a keď s nastávajúcou nocou mizli do tmy všetky jeho životné plány.

Vzal do rúk obrúsok a žmolil ho.

„Nie som veľmi dobrý, čo sa týka etikety. Kedy môžem odísť?“

„Ale nezabudneš so sebou vziať aj lady Adelaide, však?“ Na Griffithovom čele sa vytvorili celé rieky vrások. Tento pohľad Trent nevidal často, ale práve on dokazoval, že jedného dňa bude z Griffitha skvelý otec.

„Samozrejme.“ Trent stočil obrúsok a hodil ho na stôl. „Žiadny džentlmen predsa nenechá svoju manželku v dome jej otca. Najmä ak ten dom obýva aj taká žena, akou je lady Cramptonová. Stále si nie som celkom istý, že lady Adelaide vychovala práve ona. Je na to príliš milá.“

„A presne koľko času si s ňou strávil?“

Trent sa zamračil. „Deň a noc. Ale sedeli sme spolu v prachu na zemi a nezbadal som náznak prefíkanosti. A to o niečom hovorí.“

Aspoň v to dúfal.

Lady Cramptonová a jej staršia dcéra lady Helena patrili medzi tých najodpornejších ľudí, akých kedy stretol. A to poznal londýnsku smotánku a veľkú časť šľachty. Ak by bola druhá dcéra z rovnakého cesta, Trentov život by bol naozaj ťažký. „Museli sme sa s ňou za tie roky stretnúť, keďže bývame neďaleko. To, že si ju nepamätám, ale pamätám si jej matku, musí byť dobré znamenie.“

„Keď tak na ňu pozerám, veľmi sa na ňu zabudnúť nedá. Je dosť nekonvenčná.“

Trent sledoval Griffithov pohľad a musel uznať, že má pravdu. Lady Adelaide vyzerala jedinečne. Mala husté tmavé vlasy, takmer čierne, a obrovské modré oči, ktoré by vyzerali ešte väčšie, keby mala svoje okuliare.

Niekoľko lokní – príliš krátkych na to, aby ich zatočila alebo zapracovala do účesu – jej padalo do čela. Bez tých okuliarov v čiernom ráme jej niekoľko pramienkov vlasov siahalo až k mihalniciam. Jedno ráno si nechtiac spálila vlasy pri čele kulkou a dorastali veľmi dlho.

Aj toto sa o nej dozvedel pri jedení surových húb v prachu na zemi. V tichej tme medzi útržkami spánku a pri snahe prekliedniť sa cez tie popínavé rastliny sa rozprávali. Práve vďaka tomu nemal Trent z ich manželstva až taký strach. Ak nájdu cestu späť do toho bodu, než si museli pripustiť svoj osud, ich manželstvo bude aspoň trochu znesiteľné.

„Som prekvapený, že matka neprišla. Dostal si včera jej list? Napísala, prečo nepríde?“ Griffith prekrojil teplý lievanec, z ktorého sa ešte parilo. Trentovi sa začali zbiehať slinky, ale v tej istej chvíli sa mu dvihol žalúdok.

Trentovu nevoľnosť zrejme viac zapríčinil dôvod, pre ktorý ich matka neprišla na sobáš. Lebo jej to nepovedal. Pokúsil sa. Trochu. Chcel veriť, že sa z tej situácie dá nejako vyjsť, hoci napísané na papieri to vyzeralo, že to je navždy. Úplne rovnako ako tie papiere, čo asi pred hodinou podpísali v kostole. Odkiaľal si a vyhol sa Griffithovmu pohľadu. „Nie. Nespomínala sobáš.“

Griffith sa na neho prekvapene pozrel. „Naozaj? Netušil som, že až tak nemá rada lady Cramptonovú.“

„Raz som ju počul, ako hovorí, že medzi najlepšie veci v jej druhom manželstve patrí to, že už nemusí bývať neďaleko grófkky.“

Grófka, Trentova nová svokra, neprežívala ani trochu z tej nepohody, ktorú prežívali ženích s nevestou. Stála vedľa svojej dcéry, usmievala sa a rozprávala, zatiaľ čo pokojný úsmev lady Adelaide trošku stípol a jej neprítomný pohľad získal nádych paniky. Trent sa lepšie prizrel, aby zistil, či má problém alebo či už má toho všetkého dosť. Podarilo sa jej dostať trochu nabok a vtedy zistil, že lem šiat sa jej zachytil do topánky a snažila sa to dať do poriadku bez toho, aby si to niekto všimol. Podľa pohľadu jej matky sa jej to veľmi nedarilo.

Z tohto ju Trent môže ľahko zachrániť. Ak už pre nič iné, vďaka ich sobášu sa lady Adelaide dostane spod vplyvu svojej matky – a možno uchráni Londýn od ďalšej nudnej ženy, ktorá rada vyhľadáva pozornosť.

„Možno by sme do večera mohli doraziť do Londýna.“ Mal neďaleko jednu usadlosť, ktorú mu brat predal za babku, ale spálne nedávno zničila veľká búrka a ešte stále ich opravovali. Okrem toho, ak by mali ísť do Londýna, musia vyraziť hneď a aj tak to bude dlhá cesta.

„Je tu dosť veľa ľudí a ty si čestný hosť.“ Griffith si utrel ústa obrúskom, ale Trent si bol istý, že tým len zakrýval úsmev.

„Ty si to užívaš, však?“ Griffith Trenta odjakživa varoval, že mu niektorý z jeho plánov vybuchne priamo do tváre, ale toto nebol plán. On len naďabil na opusteného koňa pri ruinách a zo zvedavosti začal pátrať po majiteľovi. Tak či onak, ani brat by sa nemal škodoradostne tešiť z dôsledkov tohto dobrodružstva.

„Nie. Posledné týždne som mal na práci čosi iné, čo pýtalo moju pozornosť.“ Griffith odložil vidličku a z tváre mu opadol úsmev, začal byť vážny a akýsi zamyslený. „Vymenil by som si miesto s tebou. Uvažoval som o tom. Lord Crampton by neprotestoval.“

„Akoby som ti dovolil niečo také vôbec navrhnúť.“

Trent zatvoril oči a vzdychol si pri predstave, ako jeho brat pochoduje do Moonacre Park a za sebou ťahá mladšieho brata. Bola to celkom humorná predstava a táto situácia potrebovala trochu

humoru. „Úprimne? Lord Crampton by pokľakol a bozkával ti nohy. Najprv by však musel odstrániť z cesty lady Cramptonovú.“

Griffith sa málinko usmial, trošku smutne. Na tvári sa mu zračila ľútosť. Od detstva Trent obdivoval veľkosť svojho brata a premýšľal, prečo sa Boh rozhodol stvoriť muža s takými širokými ramenami. Teraz na to prišiel. Bez nich by Griffith nebol schopný uniesť to množstvo zodpovednosti, ktorú mal. Keď Trent trošku vyrástol, odmietol pomáhať so zodpovednosťou.

Sledoval svojho brata, ako si súcha ukazovák o palec, ako unavený starý muž, a nie ako dvadsaťosemročný mladík, a napadlo mu, že teraz, v jeho dvadsiatich štyroch rokoch, nastal ten čas, keď by trochu zodpovednosti mal niesť na svojich pleciach aj on. Napriek tomu, že by sa veľmi rád vyhol dôsledkom danej situácie, nedopustil by, aby Griffith trpel na jeho mieste.

„Boh nerobí chyby.“ Trentova veta prenikla cez Griffithovo previnilé premýšľanie.

„Čo?“

„Boh nerobí chyby. To si mi povedal. Keď som odchádzal do školy a povedal som, že nie je správne, že otec nie je pri mne.“ Trent pri tej spomienke sťažka prehltol. Už roky kvôli otcovi neplakal. A teraz určite nezačne.

„Povedal si, že Boh nerobí chyby a že má pre náš život plán, aj keď nerozumieme.“

„No, ja...“ Griffith sa oprel a opäť vyzeral ako kultivovaný vojvoda. „To je pravda.“

„Potom mu musíme dôverovať aj v tomto. Áno, určite by chceli, aby si ich dcéra vzala vojvodu. Namiesto neho majú mňa.“ Dúfal, že ten titul nikdy nezdedí. „Vzal som si lady Adelaide. A uvidíme, aký má s nami plán.“

Griffith sa usmial. Hrdým, otcovským úsmevom. Trentovi sa odrazu ťažšie dýchalo a zaboľelo ho srdce. „Kedy si takto zmúdreľ?“

Trent mu opätovoľ úsmev. Chcel vyzerať ako malý chlapec, aby sa z jeho brata nestal príliš skoro starý muž. „Muselo to byť vtedy, keď som sa ťa snažil napodobniť.“

KAPITOLA 2

Lady Adelaide Bellová – teraz už asi lady Adelaide Hawthorneová – si vždy myslela, že ten deň, keď na ňu konečne bude matka hrdá, bude veľmi šťastný deň.

Nebol.

Radšej by sa vrátila do dôb, keď musela počúvať, aká je hrozne priemerná. Čo sa týka urážok, táto nebola taká zlá. Nebola väčšina ľudí na svete priemerná? Nie je to definícia toho slova? Byť súčasťou väčšiny naozaj nie je také zlé. Veľmi ľahko sa viete stratiť v dave a rýchlo na vás zabudnú.

Keď na vás zabudnú, máte z toho zmiešané pocity. Nebolo také zlé, keď ju matka zabudla u krajčírky či v galantérii a ona musela niekoľko míľ kráčať pešo domov.

Ale dnes sa matka rozhodla, že jej vynahradí všetky tie roky ignorovania. Odkedy sa Adelaide ráno zobudila, matka jej dávala jednu múdru radu za druhou. A nedarilo sa jej uniknúť. Aspoňže počas samotného obradu mlčala. Hoci odvtedy sa opäť snažila dohnať stratený čas.

Adelaide sa usmiala na pani Guthreyovú. Bez okuliarov si nebola celkom istá, či to je ona, ale matka trvala na tom, aby si ich dnes nedala. A tak všetko, čo bolo ďalej ako jej ruka, bolo úplne rozmazané. Niežeby záležalo na tom, kto sa jej prihovára. Celé dopoludnie sa len usmievala a prikyvovala a nebola si celkom istá,

čo si má počať s toľkou pozornosťou zameranou na jej osobu. Ešte pred tromi týždňami by si títo ľudia jej meno nepamätali, ale v poslednom čase ho určite spomínali často. Rýchly sobáš s prominentným mladým mužom bol výbornou pôdou na klebety, najmä keď sa dotyčná žena vyparila z mesta až do svojho svadobného dňa.

Rozhovor nachvíľu ustal, a tak sa snažila prikývnuť a rozlúčiť sa, aby sa mohla presunúť k ďalšej skupine, ale najprv si musela oslobodiť topánku, hoci presne nevedela, čo sa jej tam zachytilo. Zohla sa, aby na to prišla. A matka sa bude hnevať. Urobila dva kroky mimo všetkých skupiniek a kľakla si, aby si topánku oslobodila. Samozrejme, keď vstala, matka bola pri nej, jej ústa sa usmievali, ale oči nie. „Čo robíš?“

Adelaide zažmurkala. Nie je to jasné? Mala pocit, že problém vyriešila celkom rýchlo. „Topánka sa mi...“

„Pani Guthreyová ti práve rozprávala o tohtoročnej Výstave kvetov a ty si len tak odišla.“ Sklamanie v jej hlase bolo viac povedomé ako tie pochvaly, ktorými ju matka častovala od jej zasnúbenia so synom vojvodu.

„Ale veď ty neznášaš Výstavu kvetov. Vždy hovoríš, že by si tam nešla, ani keby tá pozvali.“

Matka sa zamračila, hoci v jej prípade to skôr znamenalo, že jej pery vytvorili rovnú linku. Nemôže sa zamračiť, nechce mať predsa vrásky. „To bolo predtým, než som pochopila, o čo ide. Pani Guthreyová mi vysvetlila jej prínos a veľmi sa teším na jej pozvanie.“

Adelaide len so sebazaprením neprevrátila oči. Kiežby tu bol jej brat Bernard, s ktorým by si mohla vymeniť pohľady! Najsmutnejšie na tom bolo, že matka si naozaj myslela, že Výstavu kvetov neznáša preto, že jej nerozumie, a nie preto, že ju nikdy nepozvali na večierok. Pretože v skutočnosti to bol večierok – Výstava kvetov bol len pekný názov pre večierok, na ktorom mohla pani Guthreyová ukázať všetky tropické kvety zo svojho skleníka. A teraz tam bude musieť s matkou ísť. „Som si istá, že to bude veľmi príjemné.“

Usmiala sa a pokývala hlavou, presne tak ako to robila posledné tri týždne. Otočila sa a chcela prejsť cez miestnosť, keď vtom ju matka chytila za ruku.

„Kam ideš?“

„Tam.“ Adelaide ukázala kamsi smerom k stolu. Nevidela, čo na ňom je, ale podľa všetkého tam bolo jedlo. „Som hladná.“

Urobila ďalší krok, ale znova zakopla o lem šiat a musela urobiť dva rýchle kroky, aby nespadla. Spodný šev sa musel uvoľniť.

Lady Cramptonová si povzdychla ako grófká, ktorá je prekliata neschopnými deťmi, potom sa zohla a vytrhla uvoľnenú nitku, na ktorú Adelaide stále stúpala.

„Netušila som, že si až taká nemotorná. Dnes ti už tretíkrát naprávam šaty.“

A to presne poukazovalo na to, koľko pozornosti jej matka venovala za posledné roky, pretože jej komorná stále poukazovala na to, v akom stave má oblečenie. Adelaide bola prostredné dieťa vo veľmi zaneprázdnenej rodine, neustále sa presúvala medzi rodičmi a pestúnkou a robila všetko preto, aby ľudia okolo nej boli šťastní. A najšťastnejší boli vtedy, keď zabudli, že tam s nimi je. Stala sa z nej dcéra, ktorá sa usmeje na hostí a potom vybehne hore do herne alebo potichu hrá na klavíri, presne tak priemerne ako robí všetko ostatné.

Matka si vzdychla. „V tvojom prípade buďme radi, že vlečky už nie sú v móde. Prvý rok, čo bola Helena v meste, boli všetky róby vďaka nim také elegantné.“

Adelaide sa snažila, aby pri zmienke o jej krásnej blond sestre, navyše bez okuliarov, ani len nežmurkla. Odkedy si pamätá, matka Helenu pripravoval na veľkú budúcnosť, vychovávala ju tak, aby sa z nej stala najžiadanejšia žena v krajine. Budúca princezná alebo aspoň vojvodkyňa. Matka stále penila, že skončila len ako manželka vikomta. A Adelaide sa teraz dostala na miesto, ktoré matka vždy chcela pre Helenu – alebo takmer na to miesto – a mala veľké očakávania. V krajčírstve opäť zatúžila, aby ju tam matka zabudla ako kedysi. Nepodarilo sa to. A väčšinu z tých troch týždňov strávila u krajčírokov, vyberala šaty, nechala sa merať a počúvala, ako ich matka núti, aby šaty ušili v neskutočne krátkom čase. Nepočuli, že Adelaide si berie brata vojvodu z Rivertonu? Bolo to hrozné, ale aspoň boli v inom meste. Už nikdy sa neukáže v Birminghame.